

СЮЗЪН ИЙ

КРАЯТ НА ДНИТЕ

Сюзън Ий

Краят на дните

Превела от английски:
Елена Павлова

„EMAC“

*Посвещава се на читателите като Пенрин,
чийто живот е труден и които са принудени набързо
да пораснат по вина на обстоятелствата,
а всъщност си нямат представа колко много
потенциал притежават.
Вие сте закалени в огъня, точно като Пенрин.
И също като нея сте способни да превърнете
най-страшните си изпитания
в свои най-големи победи.*

Susan Ee

END OF DAYS

© 2015 by Feral Dream LLC

© Cover art by Sammy Yuen

Сюзън Ий

КРАЯТ НА ДНИТЕ

Превела от английски: *Елена Павлова*

Дизайн на корицата: *Сами Юен*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

1

НАВСЯКЪДЕ, КЪДЕТО ПРЕЛИТАМЕ, под нас се разбягват хора.

Виждат масивната сянка на рояка ни над главите си и хукват.

Носим се над опожарен, разрушен и, като цяло, обезлюден град. Сан Франциско навремето беше един от най-красивите в света, с трамвайчетата и знаменитите си ресторанти. Туристите се разхождаха по Фишърманс Уорф и обикаляха претърпаните улички на Чайнатаун.

Сега групавите оцелели се бият за останки и тормозят ужасени жени. Крият се в сенките и изчезват, щом ни забележат. Подире си оставят само най-отчаяните – онези, които предпочитат да стоят на открито и се надяват да избягат от бангите през няколкото секунди, докато прелитаме над тях.

Под нас нещастно момиче се е привело над мъртвец, проснат с широко разперени ръце. Изобщо не ни забелязва или просто не я е грижа. Аз обаче забелязвам слънчево зайче да проблясва зад един прозорец – знак, че някой ни следи през бинокъл или може би се цели с пушка, докато подминаваме.

Сигурно сме невероятна гледка: облак скакалци със

скорпионски опашки и човешки ръст затъмнява небесата.

И в средата на този рояк демон с огромни крила носи тийнейджърка. Понеже Рафи би следвало да изглежда демон в очите на всеки, който не знае, че е архангел и лети с взети назаем крила.

Най-вероятно хората си мислят, че носи отвлечено момиче. Няма начин да се досетят колко безопасно се чувствам в обятията му. Облегнала съм глава върху топлата извивка на шията му, защото обичам допира до кожата му.

Питам го:

– Ние, хората, винаги ли изглеждаме такива от високо?

Рафи отговаря. Долавям вибрациите в гърлото му и виждам движенията на устата, но заради гръмотевичното бръмчене на рояка скакалци не го чувам.

Хубаво е, че така и не успявам да разбера думите му. Ангелите навярно си мислят, че приличаме на хлеббарки, които щъкат от едно тъмно ъгълче към друго.

Но ние не сме нито хлеббарки, нито маймуни, нито чудовища, независимо за какви ни смятат ангелите. Продължаваме да сме си хора както преди. Или поне сме такива отвътре.

Е, поне аз се надявам да е така.

Поглеждам към покритата ми с шевове сестричка – тя лети до нас. Все още се налага да си напомням, че Пейдж не е по-различна от момиченцето, което винаги съм обичала. Е, може би не е съвсем същата...

Яхнала е спаруженото тяло на Белзал, а няколко скакалеца го носят като паланкин. Целият е окъпан в

кръв и изглежда отдавна предал Богу дух, макар да знам – още е жив. Напълно си е заслужил сполетялата го съдба, но така или иначе се чудя на примитивната жестокост на случилото се.

Пред нас, в средата на Залива на Сан Франциско, се издига сив остров от назъбени канари. Алкатрас, знаменитият бивш затвор. Над острова се върти вихър от скакалци. Само малка част от рояка се е притекла на зова за помощ, който Пейдж отправя преди няколко часа от плажа.

Посочвам друг остров отвъд Алкатрас. По-голям и по-зелен е и не виждам никакви сгради на него. Почти съм сигурна, че е Ангелския остров. Името настрана, кое да е парче суша все ще е по-приятно от Алкатрас. Не искам Пейдж на онази агска скала.

Завиваме покрай вихъра скакалци и се насочваме към по-големия остров.

Давам на сестра ми знак да гоиде с нас. Следват ни нейните скакалци и още няколко от най-близките до нас, но мнозинството се присъединява към рояка над Алкатрас, а черната им фуния над затвора се раздува. Част от скакалците ми се струват объркани – първо следват нас, после сменят посоката и се насочват обратно към затворническите канари, все едно са призвани да участват в роенето.

Едва шепа скакалци прогължават с нас, докато се въртим над Ангелския остров в търсене на подходящо място за кацане.

Изгряващото слънце осветява изумрудената зеленина на обкръжените от Залива гървета. От този ъгъл Алкатрас се вижда пред широка панорама на Сан Фран-

циско. Сигурно гледката е била главозамайваща едно време. Сега градът прилича на назъбена редица изпочупени зъби.

Кацаме до водата при западния бряг. От едната страна на хълма цунамитата са обсипали плажа с купчини тухли и множество натрошени гървета, но другата са оставили почти непокътната.

Рафи ме пуска, щом се приземяваме. Имам чувството, че съм прекарала сгушена в него поне година. Ръцете ми направо са замръзнали на местата си на раменете му, а краката ми са схванати. След кацането и скакалците се олюляват наоколо, сякаш имат същите проблеми.

Рафи изпъва шия и отърсва ръце. Кожестите му прилепски крила се сгъват и изчезват зад гърба му. Още носи маската си от превърналото се на клане парти в гнездото. Тя е тъмночервена, прошарена е със сребро и покрива цялото му лице, без устата.

– Няма ли да я свалиш? – И аз разтръсквам китки, за да премахна вцепенението. – Приличаш на червена смърт с демонски крила.

– Чудесно. Така следва да изглежда всеки ангел – той размърдва рамене.

Не е лесно, предполагам, часове наред някой да се притиска към теб. Но макар да се грижи да си отпусне мускулите, Рафи остава нащрек и неспирно обхожда с поглед тихата околност.

Намествам презрамката върху гърдите си, та мечът ми, маскиран с плюшено мече, да легне на бедрото за по-лесно изваждане. След това отивам да помогна на сестра ми да слезе от Белиал. Когато добли-

жавам Пейдж, скакалците ѝ се разсъскват срещу мен и размахват скорпионските си жила в моя посока.

Спирам с разтуптяно сърце.

Рафи незабавно се озовава до мен. Тихичко казва:

– Позволи ми да те придружа.

Пейдж слиза от превоза си и гали скакалците с малката си длан.

– Шшт. Всичко е наред. Това е Пенрин.

Все още ме изумява колко слушат сестричката ми тези чудовища. Взираме се едни в други само още няколко секунди, после зверовете прибират жила под нежните уговорки на Пейдж. Изпускам дъх и двамата с ангела отстъпваме, като оставяме сестра ми да ги успокои.

Пейдж се навежда да вдигне отрязаните крила на Рафи. Лежеше върху тях и изпоцапаните пера са поомачкани, но в обятията ѝ почти веднага започват да се разгръщат. Не виня Рафи, защото ги отрязва от Белиал, преди скакалците да успеят да ги изсмучат до сухо заедно с всичко друго по демона, но ми се ще да не се беше наложило. Сега ще трябва да намерим доктор, за да ги присади обратно на ангела, преди да се спаружат.

Тръгваме по плажа и забелязваме няколко гребни лодки, вързани за едно дърво. Островът в крайна сметка ще се окаже обитаем.

Рафи ни махва да се скрием, а самият той се упътва нагоре по склона.

Едно време от тази страна на хълма изглежда е имало редица къщи. На по-ниското са останали само бетонните основи, обсипани с натрошени тухли и със

следи от вода и сол. Но на по-високото няколко от закованите с дъски сгради се издигат невредими.

Пръсваме се зад най-близката. Ако съдя по размерите ѝ, преди е играла ролята на градинска барака. Също като другите, и тя е закована с варосани дъски. Изглежда са били сложени много преди Голямото нападение.

Цялата махала лъха на изоставен град, с изключение на къщата на хълма с изглед към залива. Тя е съвършено здрава викторианска постройка с все бялата гървена ограда. Единствено тя прилича на семеен дом и има поне някакъв живец или намек за обитаване.

Не виждам никаква опасност – и определено нищо, което скакалците да не могат да уплашат, но стоя извън линията на видимостта. Гледам как Рафи подскача за полет нагоре по хълма и се премества от прикритието на бараката към едно дърво и от него към следващото, докато си проправя път нагоре към къщата.

Стига до нея и стрелба разбива покоя.

2

РАФИ СЕ ДОЛЕПЯ до една стена.

– Не сме дошли да ви нараним – подвиква той.

Нов изстрел му отговаря от прозорец на горния етаж. Трепвам – нервите ми са опънати до краен предел.

– Чувам ви да си говорите вътре – продължава Рафи. Явно смята, че всички са глухи. Сравнени с ангелите, вероятно наистина сме такива. – И отговорът е не. Крилата ми едва ли ще струват колкото ангелските. Няма начин да успеете да ме заловите, така че спрете да се залъгвате. Просто искаме къщата. Постъпете разумно. Махнете се.

Входната врата се отваря с трясък. Трима здравеняци излизат навън, насочили пушки в различни посоки, сякаш не са сигурни къде се намират враговете им.

Рафи излита и скакалците следват примера му. Той разцепва въздуха с впечатляващите си демонски крила и изглежда много страховито, преди да кацне госами къщата.

Скакалците се стрелват след него, спускат се и изчезват сред гърбетата с навити зад гърбовете си скорпионски жила.

Тримата здравеняци успяват добре да огледат срещу какво се изправят и хукват да бягат. Втурват се през дърветата от срещуположната на скакалците страна. Чак после заобикалят през руините към плажа.

След изчезването на мъжете, от къщата като пребито куче се измъква и жена. Побягва в противоположна на мъчителите си посока. Поглежда през рамо къде са те и като че ли повече бърза да се спаси от тях, отколкото от крилатите зверове.

Докато мъжете се качат в лодките и излязат в морето, тя вече е изчезнала сред хълмовете отвъд къщата.

Рафи обикаля фасадата на освободената сграда и спира, за да се вслушва внимателно. Махва ни да се присъединим към него и влиза вътре.

По времето, когато стигаме до къщата, вече ни е подвикнал:

– Чисто е!

Полагам глан на рамото на Пейдж, докато минаваме през портичката в бялата дървена ограда и влизаме в двора. Тя се взира в странния дом, притиснала отрязаните крила на Рафи като успокояващо одеялце. Викторианската постройка е маслено-златиста на цвят, с виненочервени корнизи. Има си веранда с тръстикови мебели и изглежда досуц като кукленска къща.

Един от скакалците захвърля Белиал до дървения стобор. Той остава проснат като парче месо. Жилата плът на тялото му е с цвят и текстура на сушен пастърма и още кърви от раните, където Пейдж

отхапа парчета от бузите и раменете. Демонът изглежда изключително жалък, но точно тази жертва на скакалците нямам желание да съжаля. Питам:

– Какво ще правим с Белиал?

– Ще се погрижа за него – Рафи се спуска по стъпалата на верандата към нас със сестра ми.

Предвид всички ужасни неща, причинени му от Белиал, се питам защо просто не го убие, вместо да му отреже крилата. Може би смята, че скакалците ще го направят вместо него или пък е очаквал нападението в гнездото да бъде фатално? Сега обаче, след като се е озовал чак тук, Рафи не изглежда склонен да довърши противника си.

– Хайде, Пејдж!

Сестра ми се качва редом с мен нагоре до гърбената веранда и влиза в къщата.

Очаквам вътре да открия прах и мухъл, но всъщност се оказва много приятно местенце. Дневната явно е служила за музей. В ъгъла е изложена гамска рокля от края на осемнайсети век. До нея стоят непотребни музейни въженца на бронзови стойки, които преди са служили да гържат зрителите настрани от античните мебели в стаята.

Пејдж се озърта и отива до прозореца. Изкривен от неравностите в стъклото, Рафи извлачва Белиал до портичката на оградата. Захвърля го там и тръгва към къщата. Демонът изглежда мъртъв, но знам, че не е. Жертвите на ужилване от скакалците са напълно парализирани и привидно мъртви, макар че все още са в съзнание. Това е част от ужаса да те ужилят.

– Хайде. Да разгледаме какво има в къщата – пред-

лагам аз. Пейдж обаче прогължава да се взира през прозореца и към спаруженото тяло на Белиал.

Навън Рафи се появява отново в полезрението ни, понесъл огромен наръч ръждиви вериги. Изглежда наистина страховито, докато ги омотава около Белиал и прави примки на шията му, премята ги през оградния стълб и ги увива на бедрата на жертвата. Заклучва ги заедно в средата на гърдите му.

Ако не знаех истината, щях да се уплаша от Рафи. Борави с безпомощния демон безмилостно и нехуманно.

Странно, но именно Белиал не спира да привлича вниманието ми. Както е окован, в него виждам нещо, което ме тегли неумолимо. Струва ми се познат.

Отърсвам се от това впечатление. Май съм на ръба да халюцинирам от изтощение.

3

НЕ СЪМ РАННО ПИЛЕ, а и се чувствам същинско зомби, ако не спя няколко нощи наред. Ще ми се да се просна на някой диван и да не помръдна оттам цяла седмица.

Но първо трябва да помогна на сестричката си да се настани.

Отнема ми час да я измия във ваната. Цялата е покрита с кръвта на Белиал. Когато носеше чиста рокличка с щампа на цветя, изплашените хора от Съпротивата я смятаха за чудовище. Ако я видят сега, сигурно ще хукнат да я линчуват с вили и факли.

Страхувам се да търкам по-силно заради всичките шевове и синини. И изобщо, къпането на сестра ми винаги е било задача на майка. Стигне ли се до занимания с Пейдж, тя винаги беше изненадващо нежна.

Вероятно Пейдж си мисли за същото, понеже пита:

– Къде е мама?

– Тя е със Съпротивата. Вероятно вече са в лагера... – Поливам я с вода и колебливо попивам с гъбата между шевове. – Дойдохме да те търсим, но ни хванаха и ни закараха в Алкатрас. Тя обаче е добре. Съпротивата дойде да спаси всички на острова и я видях на кораба, с който бяха оттам.

Синините на Пејџ оце са страшни на вид и не ми се ще случайно да скъсам някој шеф. Чудя се дали конците сами ще се разтварят, или ще се наложи да ги свали доктор.

А това ме подсеца за Доктора – онзи, който я е зашил поначало. Не ме е грижа в какво положение се е намирал. Никое нормално човешко същество не би рязало и осакатявало малки деца, за да ги превърне в човекоядни чудовища, само защото така му е заповядал Уриил, ангелът-мегаломаниак. При вида на синините на Пејџ и като знам какво е преживяла, направо ми се иска да ритам Доктора, докато стане на парчета.

Е, не е ли много налудничаво да храня тиха надежда, че е в състояние да ѝ помогне?

Въздъхвам и пускам гъбата във водата. Непоносима ми е гледката на ребрата, щръкнали изпод шевовете по гърдите на Пејџ. Тя и бездруго няма да стане по-чиста. Слагам окървавените ѝ грехи в мивката и отивам до едната спалня, за да потърся какво да облече.

Преравям старите чекмеджета, без всъщност да очаквам особени находки. Струва ми се, че къщата е била туристическа база, а не обитаем дом. Но все пак тук бяха отседнали хора. Може би дори са избрали да се установят за по-дълго.

Няма кой знае какво, ала на това място е живяла поне една жена – и то известно време. Пресегам се и вадя бяла блуза и ленена пола. Прашки. Дантелен сутиен. Прозрачен комбинезон. Подкъсена тениска. Чифт ластични мъжки боксерки.

През първите дни след Голямото нападение, хора-

та се държаха странно. Дори когато се евакуираха от домовете си, те вземаха мобилни телефони, лаптопи, ключове, портфейли, куфари и обувки, все едно отиват на голяма ваканция на тропиците, а не да се скитат по улиците. Като че ли не приемаха факта, че положението няма да се оправи в рамките на няколко дни.

В крайна сметка обаче всички тези вещи останаха захвърлени по колите и улиците или, в този случай, в чекмеджетата на къщата-музей. Намирам тениска, в която Пейдж ще се скрие почти цялата. Няма шанс да открия подходящи за нея панталони, така че тениско-роклята ще ѝ свърши работа за момента.

Слагам сестра ми да си легне на горния етаж и оставям обувките ѝ до леглото – в случай, че се наложи да се изнесем набързо.

Целувам я по челото и ѝ пожелавам лека нощ. Очите ѝ се затварят като на кукла, а дишането ѝ почти незабавно става равномерно. Сигурно е напълно изтощена. Кой знае кога е спала за последно? А кога ли е яла за последно?

Слизам долу и откривам Рафи, наведен над масата в трапезарията. Разгърнал е крилата си върху нея. Свалил си е маската и за мен е облекчение отново да виждам лицето му.

Оправя си крилата. Вече ги е почистил от кръвта. Проснати са на масата, влажни и безжизнени. Той изскубва счупените пера и пригладва здравите.

– Поне си ги върна – отбелязвам.

Светлината хвърля танцуващи отблясъци по тъмната коса на Рафи.

Той си поема дълбоко дъх:

– Върнахме се в начално положение...

Сигнал е на дървен стол и се е съгнал нещастно върху него. Не влага особен оптимизъм, когато казва:

– Трябва да намеря доктор.

– В Алкатрас имат това-онова. Ангелски хирургически инструменти, струва ми се. Правели са всевъзможни експерименти там. Дали лабораторията им няма да ти бъде от полза?

Рафи ме поглежда с очи толкова сини, че изглеждат почти черни.

– Може би. Вероятно и бездруго е добре да огледам онзи остров. Твърде близо е до нас, за да го пренебрегваме... – разтвива слепоочията си.

Разочарованието тежи като канара на раменете му. Архангел Уриил сътворява фалшив апокалипсис и лъже ангелите, за да ги накара да гласуват за него при избора на Вестител, а горкият Рафи е заседнал на начинанието да си прише обратни ангелските крила. Докато не успее, няма да може да се върне в ангелското общество и да опита да оправя положението.

– Трябва да поспиш – казвам му. – Всички имаме нужда от сън. От умора краката ми се подгъват... – Олюлявам се леко. Нощта беше дълга и все още не ми се вярва, че всички оцеляхме да видим утрото.

Почти очаквам Рафи да спори, но той кима. Нагледно потвърждение колко много се нуждаем от почивка, а и че на него му трябва и малко време да измисли как да открие доктор, способен да му помогне.

Помъкваме се нагоре към вратата.

В коридора пред вратата се обръщам към ангела:

– Ние с Пейдж ще...

– Пейдж сигурно ще спи по-добре сама.

За секунда си помислям, че на Рафи може би му се иска да остане насаме с мен. Връхлита ме вълна от налудничаво неудобство, примесено с възбуда. После виждам изражението му.

Гледа ме сурово. Дотук с теорията ми.

Просто не иска да спя редом със сестра ми. Не знае, че вече съм делила една стая с нея, докато бяхме при Съпротивата. Тя е имала предостатъчно възможности да ме нападне.

– Но...

– Ще се настаниш в тази стая – Рафи посочва спалнята от другата страна на коридора. – Аз ще легна на канапето.

Казва го с привичен началнически тон. Очевидно е свикнал всички да му се подчиняват.

– За какъв диван говориш? Това е просто древна кушетка за гама наполовина на твоя ръст.

– Спал съм на камъни и в снега. Дамската кушетка е същински лукс. Ще се справя.

– Пейдж няма да ме нарани.

– Не, няма. Ще си твърде далеч, за да я съблазниш, докато спиш и си уязвима.

Твърде уморена съм, за да споря. Преди да вляза в спалнята от другата страна на коридора, надзъртам в стаята на сестра ми, за да се уверя, че още спи.

Утринното слънце сияе топло през прозорците и лее светлина върху леглото. Изсъхналите диви цветя върху нощното шкафче добавят пурпурни и жълти щрихи. През отвореният прозорец лъха аромат на розмарин.

Свалям си обувките и облягам Мечо Пуки на леглото – да ми е под ръка. Плюшеното мече се кипри върху тюлената рокля, която покрива канцията на меча. Още откакто се срещнахме с Рафи, от оръжието лъха същинска буря от емоции. Хем се радва да е близо до господаря си, хем тъжи, защото му е забранено да са заедно. Погалвам меката козинка на мечето и го потупвам леко.

Обикновено спя с грехите, в случай че се наложи да бягаме, но ми е писнало да ношувам така. Неудобно е, а гостоприемната стая ми напомня за времето преди вечните тръпки на страха.

Решавам, че е настъпил един от редките моменти, когато ще си позволя да спя удобно. Упътвам се към скрина с чекмеджетата и преравям грехите, които открих преди това.

Няма кой знае какъв избор, но наличното ще ми стигне. Харесвам си подкъсената тениска и мъжките боксерки. Тениската ми е широка, но иначе става. Стига го последното ми ребро и оставя корема ми гол.

Ластичните боксерки са ми съвсем по мярка, макар да са предназначени за момчета. Единият крачол е разбридан и се разплита, но бельото е чисто, а ластикът не е прекалено стегнат.

Пропълзявам в леглото и не пропускам да се възхитя на копринените луксозни чаршафи. Потъвам в сън в секундата, щом главата ми опира във възглавницата.

През прозореца полъхва лек ветрец. Дори насън съм наясно, че навън е слънчево и топло, както понякога се

случва дори през октомври. И въпреки това сънувам гръмотевични бури. Слънцето се претапя в гъжд и, докато се унасям все по-дълбоко, стаята ми с гледка към градината се превръща в кълбящи се буреносни облаци.

ВЪРНАЛА СЪМ СЕ В онзи момент, когато окованите Паднали поемат към Преизподнята. Яхнали са ги агски бесове и изпод шиповете на шиите, челата, китките и глезените на нещастните жертви капе кръв.

В същия сън попаднах заедно с меча ми, докато се намирах в лагера на Съпротивата. Но все пак смътно си спомням, че този път не спя с острието. То е облегнато на леглото и не ме докосва. А и сегашният кошмар не ми прилича на спомена на меч.

Сънувам собственото си преживяване по време на пребиваването в спомена. Сън за съня.

Рафи се стрелва надолу през гръмотевичната буря и по време на полета към земята набързо потупва по ръцете неколцина от новите Паднали. Виждам как се променят израженията им при ободрителния му гопур. В тази група трябва да са и Наблюдателите – елитният отряд ангелски воини, паднали заради любовта си към човешките гъщери.

Били са под командването на Рафи – негови верни войници. Очевидно разчитат на него да ги спаси, нищо че са избрали да нарушат ангелските закони, като се оженият за жени от моята раса.

Едно от лицата привлича вниманието ми. Макар и окован, Падналия ми се струва познат.

Напрягам се да го разгледам по-добре и в крайна сметка успявам.

Това е Белиал.

Изглежда по-мил, отколкото съм свикнала, липсва и обичайната му презрителна гримаса. На лицето му е изписан гняв, но в очите му забелязвам искрена болка. Стиска ръката на Рафи за миг по-дълго от другите Пагнали, почти се ръкува с него.

Рафи му кима и продължава към земята.

Блясва светкавица и небето ругае, а гърджът се лее право в лицето на Белиал.

СЪБУЖДАМ СЕ. Слънцето е изминало госта път по небето.

Не чувам нищо необичайно, тъй че – да се нагяваме – Пейдж продължава да спи. Ставам и отивам до отворения прозорец. Навън още е слънчево, а вятърът люлее клоните на дърветата. Поят птички и пчелите бръмчат, сякаш светът изобщо не се е променил.

Щом поглеждам навън обаче, при все топлината ме полазват тръпки.

Съсухреният и измъчен Белиал още лежи окован до градинската порта, но очите му са отворени и той се взира право в мен. Парализата му, предполагам, вече е напълно отминала. Нищо чудно, че сънувах кошмар за него.

Но онова не беше същински кошмар, нали? По-скоро беше спомен от показаното ми от меча. Поклащам полека глава, докато се опитвам да извлека някакъв смисъл от спомена.

Възможно ли е Белиал да е бил един от Наблюдателите на Рафи?